Ч. 255 Второк 11 (23) падолиста 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Експозе п. міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

В суботу по полудни на засіданю комісиї для справ заграничних в угорскій Делеґациї зложив п. міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский слідуюче поясненє о заграничній ситуациї.

Від часу коли ми послідний раз в минувшім роцї були зібрали ся, подало було політичне положенє не одну причину до поважної обави, а іменно судило ся островови Креті стати ся вихідною точкою дуже невідрадних запутаний на Всходї, полагода котрих дала европейскій дипльоматиї богато роботи. Значило би то виставляти терпеливість зборів на неприналежну пробу, як би я хотів поясняти основнїйше поодинокі фази сеї справи. Они знані Вам достаточно і були тілько разів розбирані в працї, що менї видить ся злишним вертати до того. Але годї менї не подати загального погляду на ситуацию від минувшого року, щоби означити докладно становище, яке ми заняли були супротив дотичних подій.

Справа кретийска.

В тій цїли розрізнив би я задля лекшого зрозуміня два окремі віддїли в їх розвою:

П е р ш и й, який закінчив ся хвилево минувшої осени еляборатом амбасадорів в Константинополи в цїли управильненя кретийских відносин, і д р у г и й, котрий через чинне виступленє Грециї довів до теперішного стану.

Засади, які управильняли наше становище від початку руху на Креті, основували ся на змаганю, щоби наставші там неспокої о скілько можна найскорше спинити і тим виступити против небезпечности, щоби они не перенесли ся на инші сторони турецкої держави, специяльно на провінциї на балканьскім півострові та щоби не стали ся знаком, до в и д в и г н е н я ц ї л о ї в с х і д н о ї с п р а в и і не витворили в нашім найблизшім сусїдстві такого стану, супротив котрого не могли би ми стояти яко рівнодушні зрітелї.

Так розважуючи промовили ми зараз в першім стадиюм справи за дуже енерґічними мірами, котрі би опирали ся на порозуміню ся великих держав европейских, і у виконаню сеї гадки дали ми ініциятиву до проекту, котрого предметом була бльокада чи лїпше сказавши замкненє острова.

Здавало ся нам, що лиш тим способом можна буде радикально усмирити конфлїкт, бо він подавав найлїпше средство, котрим можна було спинити роботу заграничних аґітаторів та осягнути поновне заведенє т. зв. галепскої конвенциї, чого Кретийцї домагали ся, як і еї розширеня в дорозї маючого наступити безпосередного порозуміня межи правительством султана а християньским населенем. Ми могли сподївати ся, що европейский концерт, котрий лише що недавно перед тим пробудив ся був під щасливими виглядами, і так успішно перевів свою волю з нагоди македоньского руху, покаже ся добрим і сим разом, та що він в сїй цїли, поминаючи всякі инші вгляди буде передовсїм старати ся проявити в інтересї загального мира однодушність в средствах і цїлях. Наш погляд знайшов дійстно признанє більшої чести кабінетів, лиш в А н ґ л ї ї, де від часу вірменьскої різнї публичне мнїнє було дуже на Туреччину обуренє, стрітив наш почин рішучий опір, яко спосіб, котрий на погляд льондоньского кабінету можна би було поясняти в дусї прихильнім для Туреччини.

Навіть додаткова поправка, після котрої замкненє острова було призначене на то, щоби не допустити як допливу з Грециї так і нової висилки войска з Туреччини, н е м о г л а з м і н и т и п о г л я д у а н ґ л і й с к о г о п р а в и т е л ь с т в а, т а к щ о м и н а к о н е ц ь б у л и з м у ш е н і п о к и н у т и з г а д а н и й п р о е к т, бо нам як а деяким континентальним державам здавало ся непорадним, зрікати ся співучасти Анґлії і через то викликувати хоч би лиш проминаюче роздвоєнє, з котрого для поваги і дальшого дїланя европейского концерту могли би були вийти небезпечні наслїдки.

Що правда, нашим сполученим заходам удало ся ще сим разом мимо зреченя ся проекту бльокади довести до хвилевої застої в кретийскім руху. Проводирі тогож руху заявили ся готовими до переговорів, а виготовлений тимчасом амбасадорами в Константинополи елябoрат повитано навіть симпатично яко основу маючого завести ся на острові нового правлїня. Але той примирливий настрій тревав лиш коротко і незадовго настало — а настало з неповздержимою силою — як раз то, чого ми побоювали ся і чого ми через відокремленє острова не хотїли допустити, ба й по всїй імовірности були би недопустили. Акция висиланих з Гре-

---

21)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Ми вже згадували повисше, що в Америцї такий звичай, щоби померших в короткім часї хоронити, а похатник дбаючи про свою власну безпечність старав ся ще й той короткий час скоротити [1]).

То звичайний собі похорон старого Бірча спинив лїкаря і его товариша в наміреній їздї. Чотирох людий несло тїло на простих марах. Зараз за домовиною ішли похатник і Кеті Гайнес. До них прилучив ся пан Вартон і его син. Кількох старих мужчин і жінок кінчило похоронний похід.

Капітан Лявтон сидїв мовчки на кони, аж люди з мерцем перейшли попри него і аж тепер підняв Герве свої очи то побачив саме перед собою ворога, котрого так боляв ся.

В першій хвили готов був втїкати, але борзо стямив ся, впялив очи в домовину свого батька та ішов певним кроком попри драґона, хоч серце било ся в нїм сильно. Капітан постояв з відкритою головою, аж пан Вартон і его син перейшли попри него, а відтак поїхав з доктором дальше.

Тепер вийшов і Цезар з хати і прилучив ся до похоронного походу.

Кладовище було на ґрунтї, що належав до пана Вартона і він в тій цїли казав его перед лїтами обвести муром доокола.

Тепер зробив капітан Лявтон рух, як би хотів прилучити ся до похорону, що відводив старого похатникового батька на місце вічного упокою.

Лїкар спостеріг то і пригадав капітанови, що они через то зібють ся з дороги.

— Як Ви гадаєте, капітане Лявтон — спитав лїкар, коли відлучили ся від похорону — який із всїляких способів єсть лїпший, щоби розпоряджати тлїнними останками чоловіка? В декотрих краях виносять трупи, щоби їх дикі зьвірята пожерли; в инших ставлять їх на дворі, щоби они самі від себе розпали ся; в декотрих сторонах палять їх, в инших закопують їх в землю. Кождий нарід має свій власний звичай — але котрий би Вам найлїпше подобав ся?

— Менї все одно — відповів капітан. — А котрий-же Вам найлїпше подобає ся?

— Послїдний спосіб, який і у нас єсть в звичаю, бо всї инші відбирають можність якоїсь секциї, підчас коли при сїм домовина може собі спокійно спочивати в земли а тїло можна ужити до наукових цїлий. Ой капітане Лявтоне, я маю розмірно лиш мало нагоди до такої приємности, якої я сподївав ся вступаючи до армії.

— А кілько-ж у вас тих „приємностий“ на рік? — спитав капітан відвертаючи очи від кладовища.

— Слово чести даю, що не більше як може яких десять! — Ще найбільше у мене живо, коли корпус розісланий — бо скоро ми при головній армії, то знаходить ся богато таких людців, що хотїли би також користати а я лиш рідко можу роздобути собі добрий предмет. Тоті молоді люди то такі хапчиві як стадо половиків.

— Лиш десять! — повторив драґон здивований; — та же я сам один мушу Вам тілько доставити!

— Ой Джеку! — став лїкар говорити дальше приступаючи до дїла так делїкатно як лиш можна; — з Вашими пациентами можу лиш рідко коли що почати, так страшно Ви їх сїчете. Вірте менї, Джоне, то зовсїм зла система. Ви без потреби відбираєте житє та рубаєте тїло так на куснї, що его не можна так ужити, як уживає ся трупа.

Драґон мовчав, бо уважав то лиш за одинокий спосіб, щоби не прийшло до сварки, а лїкар лиш зітхнув тихо і сказав:

— Сеї ночи можна би онтам на кладовищи дуже простим способом роздобути собі трупа; коби я лиш мав час використати сю нагоду. То, бачу, батько тої женщини, що приходила нинї до Льокустс.

— Той доктор в спідници? — сказав капітан з усьміхом, котрий занепокоїв его товариша. — Нї, тота особа то не донька Вашого „предмету“, лиш его лїкарска служниця — а той Герве, котрого імя она тілько разів згадувала, то той ославлений похатник і шпіґун.

— Що! Той сам, що скинув вас з сїдла?

— Мене ще нїхто в сьвітї не скинув з сїдла, мій любий докторе Сайтґрівс — сказав капітан поважно. — Я упав лиш длятого, що

---

[1]) В Америцї мусить померший бути похоронений до 24 годин.

циї революцийних емісарів ставала що-раз сильнійша, поступоване турецких урядників ставало що-раз більше нещире; що-раз більше було видко змагане одних, котрі поставили собі за задачу сполучити остров з королівством грецким, не допустити до утвореня якогось тревалого стану в теперішній державно-правній звязи; що-раз більше показувало ся змагане других перешкодити обмежуваню їх права до власти.

Серед сих обставин мусіла незадовго посередничаюча акция держав спинити ся та мусіло настати переконане, що самим успокоюванем не можна нічого доброго вдіяти. Правда, взято ся знову в далеко пізнійшім часї до блькади, але на жаль вже не у відповідній порі, але мимо того показала ся она все-таки в деякім иншім взглядї доброю, так, що коли недавно тому рада адміралів предкладала знесене замкненя, почуто сильну обаву того навіть там, де первістно з сим способом ніяк не могли погодити ся.

Новинки.

Львів дня 22-го падолиста 1897.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Сангушко виїхав в пятницю вечером на кілька днів до Відня.

— **Є. Е. п. Президент висшого Суду краєвого** др. Тхоржницкий вертав ві второк до Львова з візитациї судів в Перемишли.

— **З перемискої епархії.** О. Мих. Куневич, новоіменований протоєрей войсковий, одержав сими днями від своєї епархіяльної зверхности в Перемишли крилошаньскі відзнаки.

— **З Бережан пишуть:** Руский народний театр дасть дня 23-го н. ст. падолиста (ві второк) бенефісове представлене на дохід п. Спиридиона Підвисоцкого, артиста дуже заслуженого для рускої сцени. Відограна буде штука „Свати на Гончарівції", а п. Підвисоцкий виступить в ролі Стецька. В антракті відспіває славно звістна примадонна руского театру пані Ф. Лопатиньска дві думки Лисенка. Попит за білетами проявляє ся вже тепер, то-ж почитателї талану п. Спиридиона Підвисоцкого повинні заздалегідь поспішити з замовленем білетів в Рускій торговли п. Романа Шкирпана в Бережанах. — Представлене нетерпеливо дожиданої премієри „Ясні зорі" В. Чайченка відбуде ся троха пізнійше. Виставлене тої штуки вимагає побіч великої працї також і значного накладу грошевого. Дирекция театру чекає на викінчене декораций і гардероби. На всякий спосіб штука появить ся на сцені перед 1-им н. ст. грудня.

— **З Самбора** пишуть, що в пятницю в ночи около 2 ої години вибух огонь на жидівскім передмістю Блїх і знищив вісім домів. Всї погорільці були обезпечені. Огонь вибух з неосторожности. Про той огонь телеграфовано в суботу рано з Самбора до львівских часописий, що погоріло там аж 100 домів і чотириста родин полишило ся без даху. На щастє вість та не справдила ся. Коло ратунку заслужила ся войскова залога під проводом капітана Дудка. Повиношено всї движимости, навіть вікна познимано неушкоджені. Огонь побачено о 2 ій годині в ночи, а о 5-ій було вже по всім. Огонь спиняв також і вогкий дощ.

— **Зміна властителів.** Маєтність Мякиш новий, в ярославскім повіті, купили від п. Елеонори Мартиновичевої пп. Валентий Зьолєцкий і др. Алекс. Лисевич за 158.000 зр. — Брусно нове, в ярославскім повіті, купив від п. Вал. Зьолєцкого п. Тад. Борецкий за суму 85.000 зр.

— **Пиво.** Львівскі шинкарі і реставратори мали в пятницю збори в сали ратушевій, аби обговорити справу т. зв. „рінґу" львівских броварників. Зібрані згідно признали, що від часу як броварники зробили змову, львівске пиво піднесло ся в цїнї, але рівночасно дуже в смаку погіршило ся, так, що єго консумция з кождим днем менше, а публика домагає ся инших родів пива, я пильзеньского і оломунецкого, а з краєвих скавиньского і окоцимского. В виду того ухвалили зібрані устроїти у Львові склади позальвівского пива, а також взяти під розваву, чи не було відповідно заснувати власний бровар, абя зробити конкуренцию нинїшним львівским броварникам.

— **Загадочна смерть.** На шляху зелізничім коло Кульчич під Самбором найдено дня 16-го с. м. тіло дівчини з відтятою головою. Голову відтяв дівчинї переїзджаючий поїзд, але мимо того деякі познаки вказують, що дівчина не допустила ся самоубийства, але що єї убито, а доперва трупа поклали злочинцї на шинах, аби затерти слїди убийства.

— **Величезний огонь** вибух в пятницю в полудне в Льондонї в тїсних уличках дїльницї Сіті, в котрій містять ся самі банки і магазини. Ясною полуминею горіли цїлї ряди домів, з котрих богато порозвалювало ся. Огонь ще не угашений і обіймає що раз то нові улицї, а церков Сен Джільс горить як огненний стовп. Причиною катастрофи єсть вибух ґазу в фабрицї паперу. Дуже загрожений льондоньский уряд почтовий, бо лежить ледве о 200 кроків від місця пожару. Шкоди зроблені доси тим величезним огнем обчисляють на звиж 30 міліонів зр. Він знищив 100 улиць. Для спиненя огню опорожнено всї сусїдні доми і розвалено їх.

— **„Убийте Чеха!"** — такий оклик роздає ся сими днями серед публики німецкої зібраної на т. зв. ческім двірци в Дрезднї, коли з поїзду, що прийшов з Праги, висїв один пан, котрого взяли за Чеха. Подорожного побили дуже тяжко і ледве удуло ся полиції вирвати єго з рук розъярених Нїмцїв. Тодї доперва показало ся, що побитий не був Чехом, лише Нїмцем з Чехії, а до того ще й провідником нїмецких народовцїв в Жатец. Перед трема роками побито також на тім самім двірци в Дрезднї трех Італїянцїв, котрих взяли за Мадярів і противників Нїмцїв. Тї Італїянцї привезли були з собою ґратуляцийну адресу для одного нїмецкого студентского товариства.

— **Гора Везув,** коло Неаполю в Італії, почала сими днями викидати богато попелу і огня. Побоюють ся великого вибуху, бо гора трясе ся і чути сильний підземний гук, немов гарматні вистріли. Послїдний раз вибухав Везув дуже сильно в 1872 роцї і тодї лява залила урожайні поля і огороди на пятьох кільометрів.

— **Незвичайний розвід.** Сими днями внесла в Парижи пані Шесней, своячка славного французкого писателя Віктора Гіґо просьбу о розвід з мужем. Незвичайність розводу лежить в тім, що пані Шесней має вже 76 літ, а єї муж 80 і що жили з собою повних 45 літ. Причиною розводу має бути незгідність характерів. — Довго надумували ся, заки дійшли аж до такого пересьвідченя!

кінь підо мною спотикнув ся. — Кінь і їздець поцїлували рівночасно землю.

— Та й горячий то був поцїлунок — судячи по слїдах які лишили ся на Вашім тїлї. Велика шкода, що не можете відшукати того місця, де той падлюка ховає ся.

— Таже він іде за тїлом свого батька.

— А Вам же то байдуже, що він іде попри Вас! — відозвав ся лїкар і спинив свого коня. — Вертайтесь назад — зараз єго зловимо. Завтра єго повісите, а позавтра буду міг єго краяти.

— Заждіть, заждіть, любий докторе! Хиба-ж хочете арештувати чоловіка, коли він свому помершому батькови робить послїдну прислугу? — Лишіть менї єго, а я Вам ручу за то, що стане ся єму по справедливости.

Доктор Сайтґрівс в своїй науковій ревности не міг вдержати ся від того, щоби не висказати кілька слів невдоволеня з того, що тим способом месть відкладає ся на пізнійше, але мусів на то згодити ся.

Отже їхали дальше в ту сторону, де стояв їх корпус, та розмавляли собі дещо по дорозї, хоч та розмова інтересувала більше лїкаря як капітана, бо по найбільшій части крутила ся около будови людского тїла.

Бірч задержав притомність духа і спокій, як пристало на мужчину при такій нагодї, підчас коли Кеті давала вираз нїжнїйшим чувствам. Бувають такі люди, котрих чувство єсть того рода, що они можуть плакати лиш разом з другими, а до таких людий належала і стара дївиця.

Коли через хвильку роздивляла ся по малім походї похороннім, впали їй в очи лиця кількох женщин, що заєдно споглядали на ню в торжественнім ожиданю, а відтак як би на даний знак розплакали ся рісними сльозами.

Стара господиня плакала таки щирими сльозами, а присутні не могли аж надивувати ся, яке чутливе серце в груди у тої Кеті, що єї люди мали за таку недобру.

Та й у похатника мязи задрожали, а коли на домовину єго батька впала перша грудка землї — з тим глухим, дуднїючим голосом, що то так вимовно говорить о смертельности чоловіка, став він дрожати на цїлім тїлї. Нахилив ся, як би від болю єго скорчило, пальцями перебирав у волосю, а на єго лици пробивав ся вираз роздираючого серце болю — але він придушив єго в собі і запанував над ним.

Гріб незадовго засипали. Поставлені на обох кінцях каменї показували єго місце, а скоро сумний обряд скінчив ся, розійшло ся тих кількох сусїдів, що брали участь в сумній церемонії.

Похатник і Кеті вернули домів, а за ними ішов чоловік, котрого знали в цїлій околици під назвою „спекулянта". Катеринї зробило ся важко на серци, коли побачила, що він входить до хати, бо сподївала ся, що він з нїчим добрим не приходить. Але Герве попросив єго чемно сїдати і очевидно був приготовлений на єго гостину.

Коли чужий сїв собі, вийшов похатник до воріт і розглянув ся осторожно доокола, щоби зміркувати, чи воздух чистий, а відтак вернув назад до свого гостя і розпочав з ним слїдуючу розмову.

— Сонце як-раз зайшло поза горби на заходї. Час не стоїть, коли Вам грамота купна, все порядку, так, як закон велить.

Тамтой другий взяв грамоту до рук і став єї поволи читати, по части умисно, по части й длятого, що єго виховане було трохи занедбане.

За той час, коли він так поволи читав, збирав Герве всїлякі річи, котрі хотїв забрати з собою.

Кеті вже перед тим допитувала ся у похатника, чи покійник лишив яке завіщане. Для того дивила ся досить байдужно, коли похатник і біблїю вложив до своєї коробки. Але коли і тих шість срібних ложочок мало їти тою самою дорогою, не могла она вже мовчати.

— Вам тї ложочки, видко, придадуть ся, коли оженете ся?

— Я нїколи не оженю ся.

— Ну, коли не хочете, то бодай не зарікайте ся. Чоловік не знає, що колись зробить. Але таки на правду я хотїла би знати, на що нежонатому чоловікови тілько срібних ложочок. Я би гадала, що то обовязком кождого чоловіка, котрий так добре має ся, щоби удержував жінку і родину.

Під ту пору, коли Кеті висказувала такі чувства, на майно жінки з єї стану складали ся одна корова, постіль, кілька штук біля зроблених єї власною рукою, а на кого щастє особливо було ласкаве, то ще й пів тузина срібних ложок. Всї прочі річи призбирала стара дївчина поволи своєю запопадливостию. Можна собі подумати, в яким невдоволеню она дивила ся тепер на то, як тих шість срібних ложочок вандрувало до коробки похатника.

Але Герве не зглядав ся на єї погляди та чувства, лиш пакував свою коробку, котра незадовго прибрала свою звичайну величину, як то єї похатник бувало носив на собі.

— Мене не зовсїм ся угода успокоює — сказав купець коли остаточно з великим трудом прочитав грамоту.

— Як то?

— Я бою ся, що закон міг би знайти собі якусь ключку. Я знаю, що двох із сусїдів вибирають ся завтра звідси, щоби сю хату предложити до конфіскати, а як би я Вам дав 40 фунтів і мусів відтак все стратити, то стала би ся менї велика кривда.

— В сїй хвили хата належить до мене. Дайте менї 200 долярів, то буде Ваша. Ви добре записані і Вам не зроблять нїчого злого.

В голосї похатника слїдно було якесь дивне огірченя, коли він так говорив до купця.

— Кажіть сто, то дїбємо торгу — відповів той чоловік.

— Сто? — повторив похатник здивований — таж ми вже були згодили ся на цїну!

— Згоди нема доси — відповів купець — доки нема гроший на долони.

— Ви менї обіцяли 200 долярів та й маєте грамоту купна в руцї.

— **Отроєнє бразилійских еміґрантів.** На покладі корабля „Аґорд“ лїґурийско-бралїйского Товариства паровоі плавби, у котрого на службі находить ся звістний в історії еміґрациі народу з Галичини, Сільвіо Нодарі, одержали бразилійскі еміґранти перше сніданє. Дано ім рижову поливку, мясо з полента, хлїб і вино. Корабель рушив потім до суші, щоби піддати ся недалеко мосту Фридриха Вільгельма оглядинам лїкарскоі комісиі. В часі оглядин почали декотрі еміґранти жалувати ся на діймаючі болї жолудка, а незабаром скарги і болї стали ся загальними. Сотки женщин і мужчин дістали вомітів і корчів жолудка, всї кликали о поміч, — здорові і лїкарі стратили голову. Нещасливі кидали ся на землю і тачали ся в болях. Замовлено телефоном фіякрів і 345 хорих перевезено до шпиталїв. Досліди властий виказали, що причиною страшного випадку були зіпсуті мясні консерви, подавані еміґрантам. Хорі позістануть принайменше два тижнї в шпитали в Генуї, єсли хороба не перекинє ся в черевний тиф.

— **Дивне весїлє.** В стирийскім Градци відбуло ся в середу вінчанє досить дивне. Молодий є касиєром товариства воляпіку в Градци, а молода є секретаркою того-ж товариства. Всї сьвідки того вінчаня були самі прихильники воляпіку, а вінчав молоду пару голова того-ж товариства. Винахідник воляпіку Шляєр прислав новоженцям ґратуляцийну телєґраму в найчистїйшім воляпіку.

Штука, наука і лїтература.

— **Прикарпатска Русь в XIX віцї в житєписях і портретах єі діятелїв.** Сими днями подчинає п. Іван Ем. Левицкий, звістний автор „Біблїоґрафії“, друковати в Ставропігійскій друкарни під повисшим заголовком свою нову історично-лїтературну працю більших розмірів, основану на архивальних студиях і автобіоґрафічних записках. В тій своїй праци помістить п. Левицкий (в поазбучнім порядку) житєписи всїх на австрийскій Руси замітнїйших народних діятелїв, почавши від 1772 року аж до наших днїв, отже біоґрафії: владик, членів капітул, професорів і знаменитших учителїв, ревнїйших для народноі справи достойників державы, писателїв і журналїстів, славнїйших проповідників, людий політики, композиторів, живописців і инших артистів, послів соймових і державноі ради, людий стоявших і стоячих на чолї наших народних институций, промишленників і рукодїльників, не виключаючи під тим взглядом і замітнїйших людий з-під курноі стріхи. Буде се отже, одним словом, подрібна история нашого культурного руху в житєписях. Автор буде видавати „Прикарпатску Рус“ місячними випусками, і перший випуск появить ся при кінци місяця грудня сего року. Язик видавництва руско-народний, правопись етимольоґічна. Цїле дїло буде складати ся що найменше з шістьох томів, кождий том около 40 аркушів друку. Додати належить при тім, що виданє се під взглядом технїчним, дякуючи заходам Ставропигийского Институту, котрий на друк сего дїла спровадив цїлком нове письмо і ілюстрацийну фарбу, а також замовив в фабрици відповідний папір, буде стояти на висотї европейских видань.

Господарство, промисл і торговля.

— **Дирекция ц. к. зелїзниць державних** оповіщує: Обмеженя дотично приниманя товарів і речинців за — і виладованя тихже. По причинї дуже сильного руху і насталого в наслїдок сего браку возів, уведено в житє — за дозволом ц. к. Міністерства зелїзниць — для всїх шляхів в Галичинї і Буковинї з днем 17 падолиста 1897 аж до відкликаня, постанови §. 55 уст. 1 і 2 і §. 69 уст. 7 реґуляміну руху. Одвітно тим постановам приймає ся тепер товари, о скілько на се місце в магазинах дозволить, тілько під услівєм осьвідченя згідности у тимчасовий переховок до хвилї можливоі висилки. Рівночасно обмежає ся на шість (6) годин денних речинець до за- і виладованя таких товарів, котрі після постанов тарифових самі інтересовані за- і виладувати мають. По упливі сего 6 годинного речинця відбуде ся виладуванє через орґана зелїзничі на кошт і небезпеченьство сторін.

Телєґрами.

Відень 22 падолиста. Приїхав тут вроцлавский князь-епіскоп Копп.

Штайн (в Країнї) 22 падолиста. О 8 год. 23 мін. рано дало ся тут почути сильне землетрясенє, котре тревало три секунди. Шкоди нема нїякоі.

Рим 22 падолиста. Секретар Більов виїхав вчера вечером до Баден.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Носпішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимноі Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поізд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·48	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Ну, та я єі й приму, коли Ви будете мати розум. Ходіть сюди, скажім сто пятьдесять. Ось як-раз тілько тут маю.

Похатник виглянув крізь вікно і побачив зі страхом, що вже стає що-раз темнїйше. Він, бачите, знав, яка небезпечність грозить єго житю, коли би він побув тут аж до ночи, а всеж-таки не міг погодити ся з тим, щоби єго таким способом використано.

— Ну — сказав купець встаючи — може бути, що від тепер аж до завтра рана знайдете ще якогось иншого купця — а як нї, то Ваша хата буде мати для Вас лиш малу вартість.

Похатник схопив ся із свого місця і сказав:

— То давайте 150 долярів!

— Коли дістав гроші, звернув ся до Кеті, уткнув їй часть з них в руку і сказав:

— Як би я міг був виплатити Вам иншим способом, то я волїв би був все стратити, а не пристав би був на таку соромну продаж!

— Та й так можете ще все стратити — замуркотїв чужий глумливо, коли встав і вийшов з хати.

— Ба — сказала на то Кеті, споглядаючи за ним — коли бо він знав Вашу слабу сторону, Герве, та й такоі самоі гадки, що й я, а то, що Вам тепер, коли старик спочив на віки, треба когось розумного, такого, що любить порядок і держав би Вам Ваші справи в порядку.

Похатник не зважав на єі чемні слова, а она перебула в єго хатї тілько лїт з певним наміром і в певній цїли, та з такою непохитною надією, що гадку якоїсь розлуки брала собі більше до серця, як би сама була то уважала за можливе.

— А Ви-ж маєте ще яку хату, де би могли жити? — спитала Кеті.

— Провидїнє Боже вже о якусь для мене постарає ся і дасть менї якусь вітчину.

— Ба — сказала на то господиня — але хто знає чи она припаде Вам до смаку.

— Хто бідний, той не повинен перебирати.

— Я переконана о собі, що я не перебірчива! — відозвала ся стара дївиця борзо. — Але я люблю, щоби доокола мене були красні річи, а все на своім місци. А всеж таки я би готова покинути сю місцевість. Не можу сказати, щоби менї люди в сих сторонах дуже подобали ся.

— Ся долина красна — відповів похатник — а люди такі, як звичайно люди на сьвіті. Але менї все одно, для мене всї сторони однакові, всї люди чужі.

При сих словах сїв він собі на якусь скриню та споглядав в одну міру навперід себе з виразом найглубшого нещастя.

— Коли бо не всї! — сказала Кеті, присуваючи свій столець близше до похатника. — Герве, менє чей знаєте і я Вам чей і не можу бути чужа.

Бірч звернув поволи свої очи на єі лице, в котрім пробивало ся тепер більше чувства, а менше самолюбивости, як звичайно. Отже взяв єі ласкаво за руку, а черти єго лиця прибрали менше сумовитий вираз, коли відозвав ся:

— Так, добра дївчино, Ви менї не чужі, бодай Ви для мене трохи справедливі. Може коли другі будуть мене лихословити і ганьбити, може тогди відозве ся у Вас серце і Ви скажете кілька слів в моій оборонї.

— А вже-ж, що таки так зроблю! — сказала на то Кеті чим скорше; — буду Вас боронити Герве, та й хотїла би я видїти того, хто би важив ся лихословити Вас при менї. Правду кажете, що я для Вас справедлива і безсторонна, хоч Ви любите короля — я чула нераз, як говорили, що він поправдї добрий чоловік, але в старім краю нема нїякоі віри, бо цїлий сьвіт каже, що там страшно злі сьвященики.

(Дальше буде.)

Майже даром

Від нині даемо в ниву виказані товари, котрі звичайно 2 і 3 рази тілько коштують, як довго старчуть, отже короткий час, дійстно по небувалих доси цінах, а то:

1. Ціле убранє мужеске т. є. жакет, пантальони і камизолька з доброї і тревалої модної матерії, після найновійшої віденьскої моди, добре і сильно зроблене, кождої величини і кождої краски. На міру належить подати: обвід грудий, довготу рукавів і довготу в кроку.

1 пару мужеских або дамских черевиків, добра віденьска робота, тревалий материял, найновійший фасон, кождої величини.

Капелюх мужеский мягкий, найновійшого фасону, в елеґантних красках, кождої величини.

Пару зимових рукавичок для панів або пань, чисто вовняних; добрі, тревалі, елеґантні і дуже теплі.

Всї ті артикули **коштують разом лиш 9 злр. 80 кр.** і висилають ся притім франко за послїплатою або за попередним надісланем гроший. — Кождого дивує доброта і нечувана дешевість тих предметів, тому кождий мусить спішити ся з замовленями. 47

Адреса: Бюро **Братий Апфель**
Відень I. Фляйшмаркт 6.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Франко і без коштів
лиш злр. 5·50

знаменитий

СУРДУТ ЗИМОВИЙ З ЛЬОДЕН

з сильного, грубого, теплого льодену, не до подертя, з грубою і теплою підшевкою, після найновійшої моди, добре зроблені, з ковнїрем до викладаня і кишенями, краски брунатної, сїрої, драп, гладкий або в крати.

Сурдути ті суть задивляючо дешеві, отже кождий з читаючих то най не занехає замовити собі. — На міру треба подати: обвід грудий і довготу рукавів. Посилки за послїплатою або за попередним надісланем гроший франко і без коштів. 46

Адреса: **Бюро убрань Апфель,**
Відень I. Фляйшмаркт 6.

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з переплывом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.